

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Gyűrű Ferenc (Egyed), a júliusiakat Podmaniczki Imre (Páhi) készítette.

Június 5. – Évközi 10. vasárnap – Lk 7,11-17 – Hitet ébreszteni

A naimi ifjú feltámasztásának a történetét Jézus születése után kb. 80-90 évvel jegyezte le Szent Lukács evangélista. A pogányságból megtért keresztényeknek írta evangéliumát. Az a cél lebegett a szeme előtt, hogy abban, aki olvassa az óáltala leírt evangéliumot – Jézus földi működése után mintegy fél évszázaddal –, hitet ébresszen Jézus iránt.

Nemcsak a több ezer évvel ezelőtt élt embereknek, de a mai kor embereinek is szükséges a hit felébresztése. Hogyan lehet ezt a mai korban elérni? Hogyan lehetne felrázni, felszítani a huszonegyedik században élő ember hitét?

El kell mondani, tovább kell adni. Szent Pál apostol már kétezer évvel ezelőtt megállapította: a hit hallásból ered. El kell mondani, hogy miért hiszünk. Ha nem mond-

Június 12. – Évközi 11. vasárnap – Lk 7,36-8,3 – Őszinte bűnbánat

Ebben a szentírási szakaszban egy gyönyörű, megtisztító erejű találkozásnak vagyunk a tanúi. Zokogva, átérezve hibái súlyát, szívében érezhetően átélt és megélt bánattal jön Jézushoz az asszony. Látna ezt a beismerést, ezt az átélt bánatot, Jézus megbocsát neki.

Mindennapjainkban, környezetünkben, kisebb-nagyobb közösségeinkben is nagyon fontosak ezek a mozzanatok. A hiba, a bűn beismerése, és az őszinte, szívből jövő bánat. Ezek szükségesek a mindennapi, a hétköznapi egymás mellett éléshez.

Június 19. – Évközi 12. vasárnap – Lk 9,18-24 – Szeretni a keresztet?

A Passió című filmben van egy elgondolkodtató jelenet. Amikor viszik Jézust a vesztőhelyre, megkapja keresztjét, és ekkor feltűnő módon elkezd simogatni, ölelgetni azt. Ezt a meglepő gesztust a rendező, Mel Gibson még azzal is kiemeli, hogy az egyik lator szájába adja a néző fejében is felöltő kérdést: „Mit ölelgeted a keresztet, hiszen erre fognak fölfeszíteni!” És valóban jogosnak tűnik a kérdés: Lehet szeretni a keresztet? Különösen most gondolhatjuk ezt, amikor Jézus

juk el, nem közöljük, ha nem esik róla szó, akkor nem is hallanak róla, nem is tudnak róla, így nem is jut el a tudatukig. Apáról fiúra, fiúról az ő gyermekére, és így tovább, kell továbbadni, átadni, közölni hitünket. Hitet ébreszteni tehát úgy tudunk, ha továbbadjuk, elmondjuk hitünket, hogy hallják az emberek.

Hiteles szavakkal, hiteles mondatokkal, tanítással biztatjuk a hitre azokat, akik nem hisznek vagy akiknek meggyengült a hitük. Olyan szókészletet kell alkalmazni, olyan mondatokat, gondolatokat átadni, amelyeket megértene a mai korban élő emberek. Menekülni kell a fellengzős, tartalmatlan frázisoktól. Hiába mondunk szép teológiai, tudományos kifejezéseket, amikor a hitet át akarjuk adni, nem sokra megyünk vele, ha nem értik meg a megszólítottak.

Fontosak ezek a mozzanatok, az őszinte beismerés és az őszinte bánat, a nagyobb közösségek életében is. Egy népnek, nemzetnek, országnak az életében. Ahhoz, hogy a múlt sebein, a különféle diktatúrákban elkövetett embertelenségeken, jogfosztásokon túl tudjon lépni egy társadalom, fontos lenne a bűnök őszinte beismerése.

De a kisebb közösségekben, a családokban is lényeges lenne belátni a sértéseket, a hibákat, és őszintén megbánni azokat. Ekkor áll helyre a béke, és ekkor fog uralkodni ott az őszinte szeretet.

szavait hallhattuk: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap, és úgy kövessen.” Ha a Krisztus-követés keresztthordozást jelent, akkor milyen lelkülettel kell viselni? Szeretettel vagy panaszkodva?

Szent Josemaría Escrivá írja: „Igen, Krisztus követése valóban azt jelenti, hogy hordozni kell a keresztet... Ő maga mondta. Ennek ellenére mégsem hallom szívesen, ha olyan emberek, akik szeretik az Urat, túl sokat beszélnek a kereszt-

A Mária Rádióknak van egy olyan adása, amelyben hitükről, hitre jutásukról, megtérésükről beszélnek különféle foglalkozású emberek. Keresetlen szavakkal, egyszerűen, érthetően mondják el hitre jutásukat, beszélnek istenhitükről. Mindenkinek tanulságos lehet ez. Azoknak is, akik hívők, mert nekik erősítheti a hitüket mások példája. Azoknak is, akik kételkednek, gyengék a hitben, mert megragadhatja, megerősítheti őket mások életpéldája.

Több ezer évvel ezelőtt is szükség volt hitébresztésre. Ezt tette meg többek között Szent Lukács evangélista a naimi ifjú történetének elbeszélésével. Ma még inkább szükség van a hitébresztésre. A magunk módján és a magunk lehetőségei között mi is járuljunk hozzá kortársaink, családjaink hitének ébresztéséhez!

II. János Pál pápát egyik külföldi útja alkalmával a repülőgépen kérdezték az újságírók. „Szentatya, Ön annyiszor bocsánatot kért már az egyház által elkövetett bűnökért. A diktátorok, akik annyi szenvedést, fájdalmat, halált okoztak a népüknek, hallgatnak e téren.” A Szentatya széttárta a kezeit, és azt mondta: „Úgy látszik, bocsánatot kérni csak mi tudunk.”

Ha azt gondoljuk, hogy nincs kiút, akkor gondoljunk mindig a mai evangéliumi jelenetre. De ne feledjük el, fontos a beismerés és a szívből jövő bánat!

ről és lemondásról: mert aki szeret, az örömmel hoz áldozatot akkor is, ha nehezebbre esik...”

Úgy is mondhatnánk, hogy aki szeret, az nem fogja tehernek érezni az áldozatot és a keresztthordozást. Vegyük például a házasság kötelékét. Sokszor bizony lemondást és önkorlátozást jelent a házasság. De aki szereti a házastársát, a családját, az nem fogja felemlgetni, hogy mennyi terhet jelent ez neki, és milyen nehéz így neki a családban. Nem panaszkodik, mert szeret.

Mit jelent a keresztnaponkénti felvétele? Jézus arra buzdítja követőit, hogy mindennap vegyék fel keresztjüket. Persze nem valamiféle pszichikai önkínzásra, szenvedésre kell gondolnunk. Még kevésbé arra, hogy nekünk kellene kitalálnunk valamilyen szenvedést. Itt az élet

elkerülhetetlen helyzetéről, a Jézus követéséből fakadó nehézségek vállalásáról van szó.

Az ember nem csupán attól lesz Jézus-követő, hogy ismeri az ő tanítását, hanem attól is, hogy szeretettel vállalja azokat a helyzeteket,

amelyekkel az élet mindennap megterheli őt. Örök sorsunk végső soron azon fordul meg, hogy mit vállalunk mindennap. Az istenszeretetet, amely elmegy akár önmagunk megvetéséig is, vagy az önszeretetet, amely elmegy Isten megvetéséig?

Június 26. – Évközi 13. vasárnap – Lk 9,51-62 – Jézus követése

1400-ban született egy könyv, Kempis Tamás írta, a címe *Imitatio Christi*. Magyarra így fordították le: Krisztus követése. Azonban a szó szerinti fordítás többet fejez ki. *Imitáció*, imitál, mi is ismerjük ezt a szót, azt jelenti, hogy utánoz. Tehát „Krisztus utánzása” a címe ennek a könyvnek, ha szóról szóra akarjuk lefordítani. A könyv célja, hogy rábírja az olvasót: úgy alakítsa, formálja a lelkét, hogy aztán imitálni, utánozni, követni tudja Jézust.

Mi nem a középkorban, hanem most, a 21. században élünk, nekünk itt kell követnünk Jézust. Jézus a mai evangéliumban a három, őt követni akaró személy esetével a XXI. századi embernek is elmagyarázza, mit jelent őt követni, mit jelent az ő életét utánozni, imitálni.

Az első esetben Jézus azt tanítja meg nekünk, hogy aki őt követi, annak a sorsa hasonló lesz az övéhez. Egy magabiztos személy lép oda Jézushoz. „Követlek, bárhová megy.” Rendben, de van úgy, hogy

nincs hol aludnom – mondja Jézus –, ez a sors neked is kijuthat. Jézust nagyon sokan kigúnyolták, áskálódtak ellene új tanítása miatt. De ugyanakkor éppen emiatt sokan megszerették, kedvelték őt. Ez a helyzet ma is a Jézust utánozni akaró emberrel. Osztozik Jézus sorsában. Ez az első dolog, amit Jézus a lelkünkre köt, ha őt követni akarjuk.

A második esettel azt tanítja meg nekünk, ma élőknek, hogy ne húzzuk az időt, ha követni akarjuk őt. Hallottuk, hogy akit megszólított Jézus, még haza akart menni, csak azután Jézussal tartani. Mennyien húzzák, halasztják az időt Jézus utánzásában, követésében. Majd idős koromban. Most nem érek rá. Nincs időm. Majd ráérek imádkozni nyugdíjas koromban. Nem biztos, hogy lesz idős kor.

A harmadik esetben azt tanítja meg nekünk Jézus, hogy előre kell nézni, rá kell koncentrálni, amikor őt akarjuk követni. Azt az értékrendet, azt a tanítást kell követnünk,

amelyet ő kínál fel nekünk. Tehát ne azokat kövessük, akik behízsgó és szellemileg könnyen emészthető módon szólnak az emberekhez, igyekeznek őket manipulálni, és könnyed, laza, semmire sem kötelező, semmiért felelősséget nem vállaló, szórakozásközpontú életvitelre biztatják őket. Harmadsorban tehát csak Jézusra kell tekintenünk, hogy őt tudjuk követni: csak előre kell néznünk, nem pedig visszafelé és más irányokba.

Érdemes a három személy valamelyikének helyébe képzelni magunkat. Készek vagyunk-e határozottan indulni Jézus nyomában? Készen állunk-e, hogy azonnal, késlekedés nélkül kövessük őt?

Jézus érthető módon világosít fel követésének mikéntjéről, amely egy mondatban így hangzik: Vállalva a közösséget Jézussal, vállalva az ő sorsát is, nem késlekedve, nem visszafelé tekingetve kell Jézust követnünk és utánoznunk.

Július 3. – Évközi 14. vasárnap – Nem várni, hanem menni!

Olv.: Iz 66,10-14c – Lecke: Gal 6,14-18 – Ev.: Lk 10,1-12.17-20

Az Isten – Anya. Ezt nem feminista megfontolásból mondom, hanem azért, mert Istenben az apai, elkötelezett és biztosságot adó szeretet éppúgy él, mint a becézgető anyai szeretet. Jeruzsálem az ószövetségi Egyház (kahal), mi pedig anyaszentegyháznak hívjuk. Kincseiből gazdagodunk, szeretetének melegeben élünk, minden javával táplálkozunk. Ami az Egyházban szeretet és jó, tápláló és életető, az Istentől, az Atyától/Anyától való.

Pál jegyei: Nem a kőkés vágta seb (bár neki az sem hiányzott), hanem a Krisztus szeretetétől megsebzett szíve, amely nem engedte nyugodni, hanem mindent egy lapra téve futotta a pályát az Isten Országáért. Közben sok látható sebet is kapott. Aki belebolondul Jézusba,

számítson rá, hogy sok sebet kap. Inkább keresztút lesz az élete, mint turistaút!

A világ tele van papokkal. Azt gondolom, az Úr nem a tanítványok létszámáról, hanem hatékonyságukról beszél. Az Úr napját kell megülni, a többi nap a „Menjetek!” jegyében kell hogy teljék. Ami igazán hatástalanná tesz bennünket: azt várjuk, hogy az emberek ránk török az ajtót, hogy beszéljünk már Jézusról, hirdessük nekik az Evangéliumot. Hát nem török ránk. Felénk se néznek – vagy még inkább elkerülnek minket. Az otthonülő keresztény nem tanítvány, vagy engedetlen tanítvány. Nem megsebzett szívű tanítvány. Ferenc pápa mondja, hogy a papoknak nyájszaguk legyen. Akkor a keresztényeknek

emberszagúaknak kell lenniük. A kifelé nem sugárzó, zárt közösség börtönben ül. A saját börtönében, nem pedig befogadni kész akolban.

Az eszköztelenség az Evangélium hirdetésében nem az igénytelenség jele, hanem a színházi kellékek elutasítása. A sokszorosan becsomagolt Evangélium nem ismerhető fel, a szertelen sok kellék elvonja az emberek figyelmét, eltakarja Jézus arcát, elfogja a Szentlélek leheletét. Egyetlen eszköz a Jézusnak adott életünk, amelynek illata van. Azt már kezdik szimatolni azok is, akik eddig más illatokhoz szoktak. Ez teremti békeséget a lelkekben, ez gyógyítja a tépett életű embereket. Testvéreinket, akikért mindent meg kellene tennünk.

Július 10. – Évközi 15. vasárnap – Gyakorlatra váltott szeretet

Olv.: MTörv 30,10-14 – Lecke: Kol 1,15-20 – Ev.: Lk 10,25-37

Jézus a templomban tanít, amikor az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszony visznek eléje.

Próbálok elképzelni a szituációt: egy tiltott (talán büntudattal terhes) szerelmi együttlétet megzavarnak, kicibálják az asszonyt az ágyból, és

talán hiányos öltözetében a templomba viszik Jézus és a tömeg elé. Miért teszik ezt az írástudók? Nem ismerik a törvényt? Nincs szükség

Jézus véleményére, a törvény egyértelmű: halálra kell kövezni. Nem őszinte a kérdésük, inkább provokáció Jézus felé. A nő csak eszköz számukra. Micsoda megaláztatást élhetett át közben a szerencsétlen nő! Talán már kívánta is a halált, csak hogy megszabaduljon ebből a kínos helyzetből. A templom, az ott jelenlévők még tovább növelhették szégyenét.

A provokáló kérdés után Jézus szótlán marad. Mit mondhatott volna? Beszéljen a farizeusoknak Isten megbocsátó szeretetéről? Vagy a parázna nőnek a házasság szentségéről? Egyik fél sem volt befogadóképes – feleslegesek lettek volna a szavak.

Örök talány marad, hogy mit írtatott vajon Jézus a földre, a porba. Talán a törvény szavait (amelyek nem kívánták meg a kövezéshez az ő beleegyezését, de megkívták a bűnös megbüntetését), amelyek szembesítették a törvény szigorú őreit azzal, hogy ebben az esetben nem tartották be a törvényt? Talán a

farizeusok bűneit kezdte felsorolni? Talán csak rajzolgatott, jelezve azt, hogy nem hajlandó a csapdájukba belemenni? Nem mondja ki a kedvükért sem azt, hogy az asszony bűnös, meg kell büntetni, sem azt, hogy senkit nem szabad megkövezni.

Akármit is írt a porba, irritálta vele a farizeusokat, akit sürgették a választát. Ekkor hangzik el az azóta szállóigévé vált mondat: „Aki bűntelen közületek, az vessen rá először követ!” A törvény igazságával szemben elhangzik az Isteni Igazság. Nem a bűnös ember feladata büntetni, ítélni egy másik bűnös felett!

Még a farizeusoktól is tanulhatunk: akár a jézusi határozottság, akár a földre írtak hatására, de beláták bűnösségüket, és eloldalogtak. Csak az maradt ott, aki valóban bűn nélkül való: Jézus.

Jézustól is tanulhatunk: amikor egyedül marad a szerencsétlen asszonnyal, nem tart neki erkölcsi prédikációt, nem marasztalja el bűnös

tettéért. Nem fokozza a helyzet kínosságát, mert tudja, hogy aki ezt a traumát itt átélte, az nem tesz többet ilyet. Bízunk abban, hogy megszületett benne a bűnbánat, és az átéltek életre szóló nyomot hagytak benne. Elegendő, ha csendesen és tapintatosan ennyit mond: „En sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”

Aki bűnös, annak nincs joga ítélni, követ dobni. Aki nem bűnös, az viszont nem ítélni, nem dob követ.

Krisztus új esélyt adott a farizeusoknak és a bűnös asszonynak az életre, a bűn nélkül való életre. Számunkra is ezt adja Jézus: a változás, a megtérés, az új esély lehetőségét. Élünk vele, és adjuk tovább! Nekünk is ez a feladatunk: a bűnös megaláztatása helyett a bűnös felemelése, elítélése helyett a bizalom megszavazása. A szeretet kockázata a törvény igazsága helyett. Adjon nekünk ehhez erőt az ünnepre való készülés lelkülete, és a feltámadt Krisztussal való találkozás élménye!

Július 17. – Évközi 16. vasárnap – A jobbik rész a szolgálat

Olv.: Ter 18,1-10a – Lecke: Kol 1,21-28 – Ev.: Lk 10,38-42

Hej, ha Ábrahám ismerte volna az Isten szentháromságos életét! Meg azt, hogy Isten mennyire közel van. Találkozhatunk Vele, sőt benne élünk. Annyira közeli, hogy meg lehet ebédeltetni. Abból, amit Tőle kaptunk. Isten pedig jóízűen elfogyasztja. Uram, ha kegyelmet találtam színed előtt, ne kerüld el szolgádat!

Milyen tapasztalatai voltak Pálnak? Talán ilyenek: amikor nagyon gyötörte a Sátán, és sok akadályt gördített az útjába, mindig nagy volt a fogás. Sokan lettek hívőkké. Megverik és börtönbe zárják társaival együtt Filippiben, és a börtönőr megtér egész családjával együtt. A nagy fogás nagy erőfeszítést kíván. A misztikus életű Páter Pióról mondják, hogy amikor kegyetlenül gyötörődött és sebei véreztek, mindig tudta, hogy valami nagyon megátalkodott bűnös akad horogra. A szenvedés és az Istenhez édesedés közt van valami kapcsolat. A rigó rága cse-resznye mindig édesebb, mint az ép.

Régebben a tevékeny és a szemlélődő életet próbálták szembeállítani Mária és Márta evangéliumi történetében. Jó az Úr lábánál ülni. Nemcsak Máriának, hanem Jézusnak is. Jézus szomjazza jelenlétünket, vágyódik szeretetünkre, hűségünkre. Nemcsak az szolgál, aki serénykedik, hogy asztalt teríthes-

sen, mint Márta, hanem az is szolgál, talán még magasabb szinten, aki odaáll, odaül a mellé, aki magányos. Jézus nem akarja, hogy magára hagyjuk. „Maradjatok velem együtt ébren!” Lehet, hogy a beteget nem tudod megetetni, de ha mellette ülsz, szolgálj. Ha bekopogsz a magányoshoz, szolgálj. Lehet, hogy ez az első? Bizonyára, hiszen az Úr a „jobbik rész”-nek nevezi.

Július 24. – Évközi 17. vasárnap – Isten készséges barátunk!

Olv.: Ter 18,20-32 – Lecke: Kol 2,12-14 – Ev.: Lk 11,1-13

Lehet Istennel alkudozni? Nem gondolnám! Hát akkor Ábrahám? Isten nem a játékba megy bele, hanem hagyja, hogy Ábrahám irgalmas legyen. Sőt, el is várja tőle. Istennek kedves Ábrahám alkuja, mert nem magáért könyörög, nem is csupán unokaöccse, Lót érdekében alkuszik, hanem megesik a szíve a bűnös város minden lakóján. Isten ezt a résztvevő szeretetet várja mindig. Tőlünk is. Sokat ér az igaz ember buzgó könyörgése! Ilyen lehet a szentek közbenjárása?

Előbb temetkezni kell, hogy feltámadhassunk. Éppen ez a bökkenő: megkeresztelték, de aminek belőlünk meg kellene hálnia, ahhoz ragaszkodunk. Talán a lezser világ életformáját sem tettük koporsóba, ugyanúgy nem temettük el önzésünket, testiességünket, ami szárnyalásunkat teszi tönkre. Szóval, lomtalanítanunk kell. Amit kidobsz, tudod, hogy ócskaság, helyet foglal, nehezít és gátol. De mennyi ilyen kacatunk van! Bűneink megbocsátá-

Jobban áhítja az emberek ragaszkodó szeretetét, mint az asztalukat. „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki küldött engem!”

Azért Márta is kitesz magáért: „egy Márta nevű asszony a házába fogadta”. A vándoréletet élő Jézus és tanítványai hajlékra, szolgálalni kész szívre találtak. Néha a fülön keresztül, gyakrabban a szájon keresztül találkozunk az igazsággal. A

sa azt is jelenti, hogy Jézus kitakarít nálunk. Lomtalanít. Csak vissza ne kukázzuk!

Már az is olyan megindító, hogy egyszerűen, szinte vakmerően Atyának hívjuk az Istent. Mennyi színes érzelmi kincs van csak ebben az egy szóban: Atyánk! Akár fiú, akár leánygyerek, mind az apjával dicsekszik: Az én apukám! Sőt, ha az apuka kissé gyarló, inkább dicséretes dolgokat füllent róla, hiszen szeretné, ha büszkélkedhetne az apjával. Olyan apások vagyunk. Szeretnénk mennyei Atyánk nyakában lovagolni, szeretnénk mellette ülni a kocsi-ban. Dicsekedni mindenképp tudunk vele. Meg hát a mi Mennyei Atyánk olyan, akitől ugyan jöttünk, de nem megy el tőlünk, mint földi apáink, akiket el kell temetnünk, hanem mi megyünk Hozzá. Aki a mennyben vagy!

Mennyivel inkább... Jézus szereti a negatív példákat, hogy ezáltal még jobban kidomborítsa Isten pozitív valóságát. Lásd a hűtlen inté-

szolgáló szeretet hamarabb éri el az ember szívét, mint a fülbe jutó tanítás. Ha valakit befogadunk, vendégül látunk, szolgálunk neki, könnyebben hozzuk össze az Úrral, mint sok fennkölt prédikációval. Mert a szeretet a legegyszerűbb út: egyenes út, s a legrövidebb Isten és ember között.

zót, most a kelletlen barátot. Isten készséges barát. Nem könyörögget addig, míg elmegy a kedvünk, hogy kérjünk tőle, hanem megadja mindazt, amire szükségünk van. Amire igazán szükségünk van. Azért sok mindent visszapakoltat velünk a vásárlókosárból a polcra, mert a javunkat akarja. Ártalmas dolgokat nem adja, mi szerezzük be magunknak. Nyújtja a kezét, kitartóan és szelíden: Add ide, kérlek! Mi pedig makacsul ragaszkodunk elfuserált dolgainkhoz. Míg ki nem esnek a kezünkből. Megtömjük életünket semmit érő kacatokkal, s mivel végesek vagyunk, már nem fér oda, amit Atyánk szeretne adni. Pedig ő kenyeret, halat, tojást akar adni. Meg Szentlelkét kínálja életünk teljessé tételéhez. Csak hát azok a fránya kacatok! Kérjük Mennyei Atyánkat, s csak olyant kérjünk tőle, amit ő maga is ajándékozni akar nekünk.

Július 31. – Évközi 18. vasárnap – Isten mérlegén mérni dolgainkat!

Olv.: Préd 1,2.; 2,21-23 – Lecke: Kol 3,1-5.9-11 – Ev.: Lk 12,13-21

Kedves Prédikátor! Mit is kell akkor csinálnunk? Ha úgyis hiábavaló minden erőlködésünk, törekvésünk, üljünk le kényelmesen, és malmozzunk! Komolyan így gondoltad? Gondolom, a gazdagság után törtető emberről beszélsz. Akkor már helyén van a dolog! Azt is megmondhattad volna, hogy a szorgalmas és sokra jutó élet eredményeit oda lehetne adni másoknak, vagy magasabb rendű célokhoz lehet rendelni, mások javát szolgálni általa. Tudod, nekünk volt Széchenyi Istvánunk is, meg Batthyány Strattmann Lászlónk is. És semmi hiábavalót nem találtunk bennük. De köszönjük, hogy felhívtad a figyelmünket a l'art pour l'art gazdagodás értéktelen és hiábavaló voltára!

Mindennek annyi az értéke, amennyit Isten mérlegén nyom.

Földi életünknek, életünk eseményeinek megvan a természetfölötti vetülete. Aminek bennünk nincs meg a természetfölötti értéke, az valóban értéktelen. Bűneinknek nincs természetfeletti vetülete. Önző tetteinket nem tudjuk Isten mérlegén mérni. Azért kéri az apostol, hogy ezektől szabaduljunk meg. A természetfölötti élet az értéktelen dolgoktól megszabadult élet. A mennyországban azzal a pénzzel lehet fizetnünk, amit itt másoknak adtunk.

Lehet gazdagodni. Istenben gazdagodni. Egyre inkább Isten akarata szerint alakulni. Akinek hite van, ha koldus is, a világ leggazdagabbjai közt tarthatjuk számon. Aki nem Isten szerint él, lehet, hogy gazdag, de nagyon szegény gazdag. Lehet talán Isten kedve szerint gazdagodni. Úgy gazdagodni, hogy má-

soknak kenyér legyen belőle. Akik rengeteg ember sorsát vállalták magukra, megtapasztalták, hogy kéretlenül is áradt hozzájuk az adomány. De nem azért, hogy újabb bankszámlát nyissanak, hanem hogy vastagabb csövön áradjon a segítség mások felé, és minél többeket érjen el. Az Isten Városa jelszava ez volt: Mindent azonnal szétosztani! És micsoda gazdag lelkű emberek voltak ezek! Bölcsék, nem esztelenek. A rajtuk átáramló isteni ajándék állandóan boldoggá tette őket, s azokat is, akik általuk részesültek Isten ajándékaiban. Éltettek másokat, s maguk is ezáltal éltek. Lelküket nem számon kérni, hanem megdicsérni lehetett: „Jól van, derék és hűséges szolgálóm!” Jól sáfarkodtál a rád bízott javakkal! Jó lenne ilyen gazdagokká lennünk! Nosza!